

Danielle STEEL

Panstvo
Beauchamp

IKAR

Danielle
STEEL

Panstvo
Beauchamp

Preložil Alojz Keníž

IKAR

Danielle Steel
BEAUCHAMP HALL

Copyright © 2018 by Danielle Steel

All rights reserved.

Translation © 2021 by Alojz Kenž

Cover design by Eileen Carey

ISBN 978-80-551-8118-9

*Venujem svojim krásnym deťom
Beatrix, Trevorovi, Toddovi, Nickovi, Samanthe
Victorii, Vanesse, Maxxovi a Zare,
majte vždy odvahu uskutočniť svoje sny
a nech sa vám všetky splnia.
Mám vás rada z celého srdca plného lásky,
mama*

Kapitola 1

Winona Farmingtonová otvorila jedno oko a za oknom sa jej naskytl pohľad na čarokrásnu bielu zimnú krajinu. Skoro každý deň sa do nej prebúdzala v malom mestečku Beecher v štáte Michigan, vzdialenom asi dve hodiny cesty severne od Detroitu. Žilo v ňom asi desaťtisíc obyvateľov. Mestečko sa nemalo veľmi čím chváliť, azda jedine tým, že ho v päťdesiatych rokoch dvadsiateho storočia zasiahlo desiate najhoršie tornádo v americkej histórii, dávno predtým, než sa Winnie narodila. Odvtedy sa už nič výnimočné neudialo.

Druhá strana postele dávno vychladla, čo znamenalo, že Rob už najmenej pred hodinou vstal a odišiel do mäsokombinátu, kde pracoval. Nemusela ani vyzrieť oknom, aby vedela, že mu ani na um nezišlo, aby odhádzal nočnú nádielku snehu. Bývala v matkinom dome a vlastnila ho so sestrou Marje. Keď matka zomrela, sestra bola už niekoľko rokov vydatá za Erika, mala deti a vlastný dom, preto Winnie po dohode s ňou zostala v rodičovskom dome s tým, že ak ho niekedy predajú, peniaze si rozdelia. V súčasnosti však Marje peniaze nepotrebovala. Jej manžel vlastnil prosperujúcu

inštalatérsku firmu a ich dom sa ukázal ako dobrá investícia, lebo nadobúdala čoraz väčšiu hodnotu. Nikdy na Winnie nenaliehala, aby matkin dom predali.

Rob u nej zostával takmer každú noc. Mal aj vlastný byt, no chodieval doň zriedka, a to len vtedy, keď sa pohádali alebo sa pridlho zdržal vonku, opil sa s kamarátmi a na druhý deň ráno nechcel počúvať Winnine výčitky. Okrem týchto výstrelkov spával u nej, v dome nikdy nič neopravil, nič ho k nemu neviazalo a pomáhal jej len s drobnosťami, ak ho o ne požiadala. Do skrine si uložil niekoľko kusov oblečenia, nič priveľmi osobné a nič z toho, čo nosil najradšej.

Winnie sa raz z Beecheru podarilo utiecť do mesta Ann Arbor, kde sídli Michiganská univerzita, zapísala sa na ňu a strávila tam tri šťastné roky. Vtedy sa oddávala veľkým snom a po ukončení štúdia sa chcela zamestnať v nejakom newyorskom vydavateľstve. Niekoľko ráz dokonca so svojou spolubývajúcou mesto navštívila a veľmi sa jej páčilo, ale potom na konci tretieho ročníka jej ochorela mama a koncom leta sa už zdalo, že jej zostáva len niekoľko mesiacov života. Winnie nechcela premeškať možnosť zostať s mamou počas jej posledných dní. Vždy si boli veľmi blízke, najmä po tom, ako sa Marje po maturite na strednej škole odsťahovala, vtedy mala Winnie osem rokov. Odvtedy žila s mamou len sama a strávili spolu naozaj krásne obdobie. Matka sa s ňou podelila o lásku ku knihám, nadšenie pre Jane Austenovú, sestry Brontëové, jej najobľúbenejšie autorky, k nim pridala ešte životopisy slávnych ľudí, dejiny a súčasných autorov.

Winnie prerušila štúdium v prvom semestri tretieho ročníka, aby sa jej stala oporou. Ale ani do Vianoc sa jej zdravotný stav nezlepšil a Winnie, aby ju mohla opatrovať, prerušila aj nasledujúci semester. Po rušnom živote na univerzite ťažko znášala návrat domov, do malého tichého mestečka, kde líšky dávajú dobrú noc. Návrat do Beecheru sa jej javil ako návrat do detstva a všetku svoju pozornosť sústredila na matku. Svoj život vlastne nežila. Jej priatelia sa hneď po strednej škole poženili a povydávali alebo odišli do Detroitu, aby si našli lepšie zamestnanie ako doma. Niekoľkí išli študovať na vysokú školu, ale nie mnohí. Niektorí dokonca už vtedy mali deti a Winnie si s nimi odrazu nemala čo povedať, lebo ona mala len plné ruky práce so starostlivosťou o matku.

Nikdy sa o tom so sestrou nerozprávali, ale Marje automaticky predpokladala, že Winnie pri matke zostane a postará sa ňu. Vtedy už mala manžela, dieťa a jasne dávala najavo, že ona na to čas nemá. Winnie bola slobodná, chodila na vysokú a Marje nevidela dôvod, prečo by sestra nemohla svoje sny a plány odložiť na neskôr. Za opatrovatelku sa celkom jasne najlepšie hodila Winnie, keďže sa sama vyjadrila, že nechce nechať mamu bez pomoci. Už aj v minulosti sa kvôli sestre a matke všeličoho vzdala. A Winnie si naozaj nevedela predstaviť, že by matku v jej posledných mesiacoch nechala napospas osudu. Mala ju rada a chcela s ňou stráviť čo možno najviac času.

Akoby zázrakom i napriek hrozivým lekárskeym predpovediam matka si ešte požila sedem rokov a dokonca sa jej zdravotný stav niekoľko ráz výrazne zlepšil, ale nikdy nie na tak dlho, aby mohla od nej odísť. Zvádzala šľachet-

nú bitku, ale napokon predsa zomrela, keď mala Winnie dvadsaťsedem rokov. Vtedy sa jej však už zdalo, že je neskoro vrátiť sa na vysokú. Mala prácu, dom, svoj život, a New York a jej sny akoby tornádo odfúklo na inú planétu. Spočiatku pracovala ako pokladníčka v reštaurácii, ale šťastnou náhodou sa jej podarilo zohnať si lepšie zamestnanie v miestnej tlačiarňi. S Robom sa zoznámila štyri mesiace po matkinej smrti a odvtedy čas plynul ako voda v rieke, čo ju unášala so sebou. Pre svoje nové zamestnanie nepotrebovala vysokoškolský titul. Postačovali jej prirodzený organizačný talent a sedliacky rozum.

Len ťažko človek uverí, že s Robom chodili už jedenásť rokov. Nikdy sa doňho šialene nezamilovala, ale správal sa nenútene a vedel byť aj milý. O svadbe alebo o budúcnosti sa nikdy nerozprávali, žili v prítomnosti, sem-tam si večer zašli na večeru, navštívili kino a niekedy si s priateľmi zahrali bowling. Neprežívala nič z toho, čo by si priaľa, ale vo svojej blízkosti nevidela nikoho zaujímavejšieho. V pravidelnom rytme sa jej zo života odratúvali dni, týždne, mesiace a roky a nenazdajky sa prehupla z dvadsiatich siedmich do dvadsiatich deviatich rokov, potom raz pri večeri s Marje, Erikom a Robom mala odrazu tridsať. Vzápätí rovnako rýchlo dovŕšila tridsaťdva a následne tridsaťpäť. Žili spolu desať rokov, keď jej na dvere zaklopala tridsaťsedmička. Teraz mala tridsaťosem a nechápala, kam sa jej roky podeli. Po jedenástich rokoch spolužitia s Robom jej Marje ustavične pripomínala, že by sa mala vydať a počať deti, kým nie je neskoro. Pochopiteľne, zabudla, že Winnie strávila sedem kľúčových rokov starostlivosťou o matku.

Vtedy sa Marje bez výčitiek svedomia vyhovárala, že jej nemá čas pomáhať. Winnie sa však na ňu nehnevila, hoci z jej života sa táto skutočnosť nedala vymazať. Zo svojho času obetovala veľmi veľa a ten jej už nikto nikdy nevráti.

Nevedela si však predstaviť, že by s Robom mala deti, a ani on netúžil po manželstve a potomkoch. Mal tridsaťdeväť a väčšina jeho priateľov sa po pätnástich alebo dvadsiatich rokoch rozvádza. Marje s Erikom sa manželstvo vydarilo a navonok obaja vyzerali šťastní. Vedela, že jej sestra sa zaplietla minimálne do jednej ľúbostnej aféry, možno do dvoch, čo Marje rezolútne odmietala, ale v takom mestečku ako Beecher ľudia klebetia a Winnie čo-to aj uhádla. Netušila, či Erik o jej nevere vie alebo nie. Úlohu otca a živiteľa rodiny zvládal na jednotku a okrem toho organizoval žiacku bejzbalovú ligu. V nej hrali aj jeho dvaja chlapci. Winnie si nedokázala predstaviť, že by čosi podobné robil Rob. Mal netere a synovcov, no vôbec sa o nich nezaujímal a všetkých označoval za zasranov.

Winnie si raz v časopise *Cosmopolitan* prečítala, že ženy si po dovŕšení dvadsiateho ôsmeho roku života nemôžu dovoliť bezperspektívny vzťah, lebo riskujú, že v ňom zostanú trčať mnoho rokov a možno až do času, keď už bude neskoro a premeškajú príležitosť na manželstvo a deti. V časopise varovali, že štyridsiatka im prischne na krku, skôr než si to uvedomia. Mama ju vždy nahovárala, aby si prv než ruža odkvitne, našla správneho muža a usadila sa. Tak ďaleko sa ešte nedostala, ale už sa k tomu blížila s Robom, hoci ten jej srdce nevedel rozpáliť a po väčšinu času ju bral ako čosi úplne samozrejme. Nikdy jej nepove-

dal, že ju miluje. Nešlo vyslovene o bezperspektívny vzťah, skôr o známosť s otvoreným koncom, ten v priebehu rokov krivkal dopredu bez toho, aby dakam došiel. Zamýšľala sa nad tým, či by sa s ňou oženil, keby ho tým začala otravovať, ale nepristúpila k tomu, lebo sama si nebola istá vlastnými citmi. Ich vzťah časom nadobudol vecný charakter: bonboniéra na Valentína, ak si spomenul, na jej narodeniny vždy zabudol, ale ak si našiel čas, na večeru ju pozval o niekoľko dní. Nevidela dôvod, prečo by sa mala vydávať, iba ak by chceli deti, ale o tie nemali záujem. Na dieťa sa ešte necítila, najprv si potrebovala urobiť aspoň základnú predstavu o svojej budúcnosti.

„Radím ti, zamysli sa nad sebou čo najskôr,“ karhala ju sestra. „Lebo jedného dňa sa zobudíš a zistíš, že máš štyridsaťpäť alebo päťdesiat, potom už bude neskoro plakať nad rozliatym mliekom, aspoň pokiaľ ide o deti. Čas letí rýchlejšie, než si myslíš.“

Marje mala o desať rokov viac než Winnie.

„Mám len tridsaťosem,“ pripomenula jej sestra.

„Áno, a máš pocit, že len minulý týždeň si mala dvaťsaťosem. Nenamýšľaj si, Win, že budeš mladá naveky.“ Marje vždy sestre rada pripomínala, že starne, hladila si tým dušu, lebo ona sa už dostávala do stredného veku. Marje s Erikom sa dlho pokúšali o to, aby otehotnela, a ich chlapani dnes už majú štrnásť a sedemnáť rokov. Vychovali dobré deti, ktoré nemali v úmysle Beecheru povedať zbohom. Erik rátal s tým, že obaja raz nastúpia do práce v jeho inštalátorskej firme, a ani jeden proti jeho vôli nenamietal. Len čo prišli zo školy, už mu išli pomáhať. Firma celkom

slušne vynášala a ani jeden z chlapcov neplánoval ísť na vysokú školu, keďže ani rodičia neštudovali. Winnie tri roky študovala v Michigane kombináciu angličtina – tvorivé písanie, čo rodina považovala za úchylku. Do školy nastúpila skôr, než sa jej synovci narodili, preto pre nich nepredstavovala žiarivý príklad, lebo nič zvláštne vo svojom živote nedosiahla.

Zaoberala sa tým, čo robievala rada. Ešte stále hltala knihy a v knižnici sa vždy ako prvá zapísala do zoznamu pre každý nový bestseller. V mestskej knižnici matka pracovala ako dobrovoľníčka a od raného detstva jej vštepovala lásku ku knihám. Winnie sa z času na čas pokúšala písať poviedky a na seminároch tvorivého písania sa jej darilo celkom dobre. A keď sa matke zdravotný stav zhoršil natoľko, že už nemohla pracovať, Winnie prebrala jednu z jej najobľúbenejších povinností. Každú sobotu deťom čítala rozprávky. Čítanie patrilo k dobrovoľníckej činnosti a robila ho veľmi rada. Miestne deti jej matku nazývali „teta z rozprávky“ a Winnie ju s nadšením zastupovala. Spočiatku preto, aby matke pomohla, lebo nechcela deti sklamať. Každú sobotu na ňu v knižnici čakali ako na zmilovanie. Poskytovalo jej to možnosť podeliť sa s deťmi o literárne darčeky, aké jej matka v detstve sprostredkovala. Postupne ich zoznamovala s rozprávkami: *Červené črievičky*, *Charlottina pavučina*, *Mýšiak Stuart Little*, *Malý princ*, *Tajná záhrada*, *Malé ženy* a *Nancy Drew* pre trochu staršie dievčatá. Deti si ju veľmi obľúbili a Winnie si znovu prečítala svoje obľúbené detské knižky. S deťmi to vedela tak ako jej matka, hoci si to nemyslela. Marje vždy vravievala, že

matka číta knihy, ktoré ju nudia, kým Winnie ich hltala, z čoho sa mama veľmi tešila. Každé sobotné dopoludnie Winnie strávila v knižnici dve hodiny a aj z nej sa stala „teta z rozprávky“, pokračovala v matkinej tradícii a kráčala v jej šlapajach. Stretnutia pri knihách predstavovali jej jediný kontakt aj s inými deťmi než s jej dvoma synovcami. Tí sa o knihy zaujímali asi tak ako ich matka.

Ďalšou jej vášňou sa od malička stali kone. Raz ju priateľ zaviedol na otcovu farmu a ten jej dovolil zajazdiť si na žrebcovi a absolvovať niekoľko tréningových hodín. Jazdila veľmi slušne a priateľov otec vravieval, že to má vrodené. Hoci sa veľmi rada nosila na konskom chrbte, najradšej zo všetkého sa na kone dívala. Vždy inštinktívne vycítila, čo si kôň myslí alebo cíti. Raz vošla do ohrady, kde držali koňa, s ktorým, predtým než ho kúpili, zle zaobchádzali. Nik si naň netrúfol vysadnúť, mal divý pohľad, správal sa vystrašene, z chrbta zhodil každého, kto sa ho pokúsil osedlať, a kopol každého, kto sa k nemu priblížil. Chlapi v stajni ho už odpísali, že je beznádejný, a plánovali ho predáť alebo ešte dačo horšie. Winnie koníka ľutovala natoľko, že vošla do ohrady, kde stál sám. Keď sa mu potichu prihovárala, vydesene ju sledoval, ale ani sa nepohol. Dovolil jej, aby ho pohladkala, a hrabol do zeme. Jeden z chlapov ju sledoval a bál sa na ňu zavolať, aby od koňa odstúpila, ohromený tým, čo robí.

Po čase na ňom jazdila bez sedla, len s uzdou. Po tejto udalosti ju začali prezývať „konská šepkárka“. Mala talent krotiť týrané kone. Ľudia v Beecheri sa o tom dozvedeli a sem-tam ju zavolali, aby im pomohla. Všetci sa zhodli

na jednom, že má dar od Boha, hoci nemávala možnosť využívať ho často, ale mala ho. Akoby koňom vedela preniknúť do mysle a zbaviť ich strachu. Dôverovali jej a upokojili sa, len čo k nim podišla.

Winnie si vyzliekla pyžamu a postavila sa pod sprchu. Mala vysoké chudé telo na rozdiel od Robovej zavalitej postavy s rastúcim bruchom. Keď sa vrátil z práce domov, vždy si rád vypil niekoľko pív. Marje pribrala a telesnou stavbou sa úplne líšila od sestry, tá bola vždy vysoká a štíhla. Mala tmavé vlasy, belasé oči a krémovú pokožku. Keby mala lepšie šaty a mala ich kam nosiť, zmenila by sa na krásavicu. Ani v prípade jej matky príroda krásou nešetřila, hoci keď v tridsiatich troch rokoch ovdovela, prestala o seba dbať. Jej manžel prišiel o život pri loveckom nešťastí. Marje si ho pamätala len matne a Winnie vôbec. Marje sa robustnou a hranatou postavou naňho podobala väčšmi, navyše po narodení detí mala tendenciu priberať. Závidela sestre jej štíhlu figúru, ale z jedál, čo pre rodinu vyvára, jedávala priveľa, preto nikdy neschudla, len ďalej priberala. Na stužkovej ju zvolili za kráľovnú, ale vyzerala o desať rokov staršie, než mala, kým Winnie pôsobila na svoj vek vždy mladšie. Winnie sa kráľovnou nikdy nestala, ale nič si z toho nerobila. Vždy bývala zahĺbená do kníh, čo rada čítala.

Sušila si vlasy a znovu vykukla z okna, usilovala sa odhadnúť, koľko jej z príjazdovej cesty k domu potrvá odházať sneh. Odhadzovala ho takmer denne, keďže v tom období snežilo skoro každú noc. Pred odchodom do práce

sa s ním mohol popasovať aj Rob, ale nikdy mu to ani na um nezišlo.

Keď ho o to požiadala, pripomenul jej, že dom nie je jeho, a preto so svojou nákladnou dodávkou parkuje na ulici, a poradil jej, aby si tam aj ona auto nechávala. Pripravila si misku instantných ovsených vločiek a vypila šálku kávy. Obliekla si bundu, obula snehule, z garáže vzala lopatu, natiahla si rukavice a pustila sa do odpratávania snehu z príjazdovej cesty. Za polhodinu bielu masu odpratala a udupala, aby po nej mohla prejsť na svojom terénnom aute.

Do tlačiarne, kde pracovala ako výrobná manažérka, prišla len o desať minút neskôr. Všetky veľké projekty mala pekne zoradené, aby sa hneď mohla do nich pustiť. Vyznačovala sa výnimočnými organizačnými schopnosťami, preto vždy dodržala všetky termíny. Nešlo o tvorivé zamestnanie, ale veľmi dôležité na hladký postup všetkých následných prác a zvládala ho veľmi dobre.

Jej šéf Hamm Winslow vyšiel z kancelárie a zagánil na ňu. Nenávidela robotu a predovšetkým šéfa, ale dostávala celkom slušný plat. Vlastnil tlačiareň a šéfa jej robil posledných desať rokov. V tlačiarňi pracovala aj jej najlepšia priateľka Barb. Zastávala podradnejšie miesto ako Winnie, ale odvádzala skvelú grafickú úpravu a mala dobré oko. „Pekné od vás, že ste prišli ešte pred obedom,“ prihovoril sa posmešne. Vždy sa vedel predviesť niečím nechutným a svojich zamestnancov, a vlastne nikoho iného, si vôbec nevážil. Mizerný človek na pohľadanie.

„Prepáčte, ale zľadovatela mi príjazdová cesta,“ preceďdila cez zuby.

„A komu nie? Vari ste čakali, že dnes sa zobudíte na Havaji? Poradím vám, privstaňte si a prestanete prichádzať neskoro. Jasné?“ K ženám, čo uňho pracovali, sa správal dokonca ešte horšie než k mužom a nik sa proti tomu nepostavil.

„Prepáčte.“ Vždy sa tváril nahnevane a na niečo sa sťažoval. Nič sa podľa neho nikdy neurobilo dostatočne rýchlo ani dobre a veľkú radosť mu robilo, keď mohol verejne vypichovať chyby, akých sa dopustili. „Opäť má skvelú náladu,“ Winnie potichu šepľala Barb, keď si sadla za stôl vedľa nej. Chodili spolu na strednú školu a Barb po nej ešte vychodila dva roky nadstavbového štúdia, ale očividne celkom zbytočne. Už štyri roky chodila s Petom, pred niekoľkými mesiacmi sa zasnúbili a ďalšie leto sa plánovali zobrať. Jej budúci manžel pracoval ako zubár a ukazoval sa ako správny chlap. V súčasnosti celý svoj voľný čas venovala prípravám svadby. Svadobnú hostinu sa rozhodli usporiadať v miestnom hoteli. Po svadbe sa Barb chystala odísť z tlačiarne a pracovať u manžela, čím spôsobí, že čeliť zlostnému šéfovi bude Winnie už len sama. Veľmi ju tá predstava nenadchýnala.

„Ktosi zbabral veľkú objednávku pre banku,“ šepľala jej Barb. „Mala si ho počuť, ako pred desiatimi minútami ziapal.“

„Som rada, že som to zmeškala,“ šepľala jej Winnie späť, priateľku oblažila úsmevom a otočila sa k počítaču. Prípadala si ako na strednej škole, keď spolu sedávali v triede. Barb otvorila zásuvku, ukázala tri svadobné časopisy a Winnie sa rozosmiala.

„Chystám sa ti hodiť svadobnú kyticu, chápeš. Priprav sa, aby si ju chytila,“ s úsmevom poznamenala Barb.

„Určite sa jej uhnem,“ odvetila Winnie a súčasne kontrolovala objednávku, čo sa jej objavila na obrazovke. Ešte ju neuzavrela a už sa blížil termín jej splatnosti. Musí po ňu okamžite skočiť do výrobného oddelenia. Hamm si nikdy neuvedomoval, aké dôležité sú preňho jej služby, alebo to nikdy nedal na sebe vidieť. Nikdy ju nepochválil ani jej nepoďakoval.

„Rob je skvelý chlap, mala by si sa zaňho vydať. Najvyšší čas, Win,“ pripomenula jej priateľka, čím nadviazala na svoje slová o svadobnej kytici.

„Kto to vraví?“ spýtala sa celkom ľahostajne.

„Starneme!“

„Ako tridsaťosemročné? Už rozprávaš ako moja sestra. Tá sa vydala hneď po strednej škole. Vďačme Bohu, že my sme sa tak neponáhľali. Dnes už mohla byť stará mama, božeučovaj. Desivá predstava.“

„Ak sa nepoponáhľaš, budeš už dosť stará na matku, keď sa ti narodí prvé dieťa.“ V Beecheri, žiaľ, ľudia nemali nič iné na robote, len sa vydávať alebo ženiť, plodiť deti, chodiť na bowling a v lete hrať softbal. Priateľke sa s tým nezdôverila, ale ona chcela viac než to, oveľa viac. Barb sa už raz predtým zasnúbila, keď niekoľko rokov chodila s jedným priateľom, ale nevyšlo jej to. Ustavične ju podvádzal. Teraz sa však už pripravila, že sa natrvalo usadí a rýchlo bude mať deti. Winnie k takému rozhodnutiu ešte nedospela. „Na koho čakáš? Na filmového herca Bradleyho Coopera? Pošli mu mapu. V tejto chvíli máš všetko, čo potrebuješ.“ Winnie však s jej názorom nesúhlasila, ale zahryzla si do jazyka. Nevedela síce, čo presne chce, ale vedela, že toto určite nie,

najmä nie do konca života pracovať u Hamma Winslowa. A navyše si vôbec nebola istá ani Robom, lebo si uvedomovala, že po jedenástich rokoch sa nič nezlepšuje, všetko zostáva rovnaké. Ich vzťah v najlepšom prípade hodnotila ako nemastný-neslaný, ale nie až natoľko zlý, aby s ním skončila. Nepocítovala pri ňom nič vzrušujúce ani romanticky slastné. Rob vravieval, že romantickí bývajú len muži a ženy s nízkym testosterónom, preto sa vyžívajú v samých sladučkých volovinách. Aj tak sa dá na vec pozerieť. Nečakala od neho, že jej k nohám bude hádzať ružové lupene, ale trochu viac pozornosti by tiež neuškodilo. Ako napríklad aspoň sem-tam z príjazdu odpratať sneh, aby nemusela prichádzať do práce neskoro a nemusela deň začínať uzímená a unavená. Aspoň to mohol pre ňu urobiť, najmä ak u nej spáva takmer každú noc. Príležitostne nakúpil potraviny, čo považoval za svetoborný čin. Nikdy jej nezabudol pripomenúť, že dom je jej a neplatí nájomné, preto môže nakúpiť aspoň potraviny. Rob sa nevyznačoval ničím galantným.

Obe ženy sa potom už venovali len práci, Winnie išla posúriť výrobné oddelenie. Na konci dňa sa Barb obrátila na priateľku s otázkou:

„Čo by si povedala na večeru u mňa? Pete ide na akúsi zubársku konferenciu do Detroitu.“

„Už som sa sľúbila sestre,“ odvetila Winnie a vzdychla si.

„To sa zasa zabavíš, čo?“

„A čo mám robiť, vždy sa toľko nafrole, ak k nej z času na čas nezájdem. Tvrdí, že chýbam jej synom. Viem, že tára. Keď k nim zavítam, ani sa mi neprihovoria. Ani ja by som sa v ich veku neprihovorila.“

„Tak si to uži,“ uškrnula sa Barb. Obe vyšli z tlačiarne a nasadli do áut. Už sa zotmelo, poriadne ochladilo a na cestách sa objavila poľadovica. K Marje a Erikovi to však mala len tri kilometre a Winnie šoférovala vždy veľmi opatrne. Keď prišla k domu, vošla zadnými dverami. V suterénnej izbe Jimmy s Adamom pozerali televízor. Hluk sa dal počuť až pri predných dverách. A ako obyčajne v dome hotové božie dopustenie, ale nik si z toho ťažkú hlavu nerobil. K Marjeným silným stránkam nepatrilo udržiavanie poriadku v dome a nikdy sa za to ani neospravedlnila. Erik si na domáce božie dopustenie zvykol a už si ho vôbec nevšímal. Len čo neporiadok zasiahol aj jeho, upratol všetko sám.

Marje našla v kuchyni, dokončovala večeru. Pripravovala roštenku, považovala ju za chutné jedlo do chladného večera. Sestra varila dobre a členovia rodiny patrili k veľkým jedákom, Winnie nie, ale vôňa jej pošteklila nozdry. Marje mala šťastie, že už roky nechodila do práce. Vďaka Erikovej firme sa z nej stala mama a žena v domácnosti, ale auto menila každé dva roky. Jazdila na oveľa krajšom Cadillacu Escalade, než bolo Winnino šesťročné terénne vozidlo.

„Ako si sa mala v práci?“ spýtala sa Marje, keď skontrolovala roštenku a usmiala sa na sestru. Líšili sa takmer vo všetkom, ale sesterské puto si pestovali. Marje zazlievala matke, že sestru povzbudzovala k romantickému sneniu, a otvorene sa jej posmievala, keď Winnie ešte na strednej škole napísala sloh o tom, prečo sa pán Darcy z románu *Pýcha a predsudok* stal jej obľúbeným a najväčším hrdinom a prečo sa chce aj ona vydať za takého muža. Winnie obľubovala príbehy z minulého storočia, najmä z anglického

prostredia, jej sestra si však o nich myslela, že sú smiešne. Marje najradšej pozerala reality šou a už sa ani nepamätá, kedy prečítala poslednú knihu. Matka videla, že nemá význam prehovárať staršiu dcéru bojujúcu s pubertou, aby čítala, a delila sa o svoju lásku ku knihám s mladšou dcérou.

„Dalo sa to vydržať,“ odvetila Winnie. „Hamm je, slušne povedané, obyčajné prasa. Dovtedy nie je spokojný, kým niekoho poriadne slovne nevyobšívá a pred ostatnými neponíži. Neskutočne mi lezie na nervy.“ Obe však vedeli, že uňho zarába pekné peniaze a vydobyla si dobrú pozíciu. Už nemala chuť začínať niekde odznovu, a práve to prispievalo k tomu, že zostávala s Robom. Čo ak už nikdy nestretne niekoho iného a nebude s nikým iným chodiť? Videlo sa jej ľahšie zostať „s diablom v práci“ a s Robom mimo nej.

Kým Winnie prestierala stôl, niekoľko minút sa rozprávali o Erikovi a deťoch, vzápätí však Marje prešla k svojej obľúbenej téme.

„Tak ako ti to ide s Robom?“

„Nijako. A nezačínaj s tým, prosím ťa. Obaja chodíme do práce, večer príde ku mne, vyspíme sa a na druhý deň ideme znovu do roboty.“

„Znie to naozaj exoticky,“ poznamenala Marje, „a podobá sa to na manželstvo. Máš v tom už roky praxe. Koľko by ste sa mali zosobášiť.“

„Prečo ma chceš silou-mocou vydať?“ Vždy ju to hnevalo. Nikdy sa nerozprávali o ničom inom.

„Nechcem, aby ti život zamával, keď bude popri tebe prechádzať, sestrička. Ver mi, v tvojom veku čas už letí kozmickou rýchlosťou. Nechcem, aby si ho premrhala.“

„Nič nepremrhávam. Som spokojná.“

„Naozaj? Svoju prácu nenávidíš, tvoj šéf je prasa, kvôli priateľovi nešalieš od lásky. Zabudla som na niečo v tvojom živote?“

„A ty v ňom máš čo?“ odpinkla Winnie späť. „Erika a deti. Vari ty žiješ vzrušujúcejšie než ja?“

„Mne to vyhovuje,“ odvetila Marje a sestra vedela, že vraví pravdu. „Ty si vždy len snívala, preto sa bojím, že si svoj život presnívaš, prečkáš na nejaký zázrak. Zázraky neexistujú, sestrička moja. Máme len to, čo máme.“ Po jej slovách Winnie zosmutnela.

„Myslíš, že keď vyrastiem, nemôžem sa stať Popoluškou? Mama mi vždy vravievala, že sa môžem stať, čím chcem. Preto som išla na vysokú a chcela som sa zamestnať v New Yorku.“ Získala by oveľa viac, než má tu.

„No, nič z toho sa nestalo, preto musíš pracovať s tým, čo máš. Kvitni tam, kde ťa zasadili, ako sa ľudovo hovorí.“ Marje nezvyčajne zafilozofovala a Winnie sa usmiala.

„Veľmi hlbokomyseľný postreh. Vari nevidíš, ako kvitnem?“ podpichla sestru. Vedela, že Marje to s ňou myslí dobre alebo sa aspoň tak tvári, ale niekedy ju omínila ako trň v päte. Medzi nimi sa však rozprestierala široká priepasť. Sú odlišné a vždy boli. Na tom sa nič nezmenilo.

„Vlastne,“ ozvala sa Marje znovu, zúžila oči, aby si ju lepšie prezrela, „vyzeráš, akoby tebou lomcovala depresia. Prečo sa trochu neupravíš, nezmeniš vzhľad alebo si nedáš prefarbiť vlasy? Robovi by sa to možno páčilo.“ Vždy jej išlo o Roba a čo by ho mohlo podnietiť k tomu, aby ju požiadal o ruku. Marje mala vlasy odfarbené na blond so siedmimi centimet-